

pouštěl do sporu, a nestíhají ho následky procesní neposlušnosti, zejména nelze proti němu vynéstí rozsudek pro zmeškání. Není tedy důvodu, by mu, i když je tuzemcem, skýtal zákon touž ochranu jako žalovanému, jehož procesní postavení není tak výhodným (srov. Neumannův kom. c. ř. s. III. vyd. str. 611). Opačný názor nelze dovoditi ani z té okolnosti, že žalovaná ohlásila spor stěžovateli a ho vyzvala, by ji ve sporu tomto poskytl zastoupení jako vedlejší intervenient, ani z předpisu Šu 19 c. ř. s., dle něhož vedlejší intervenient má právo přiváděti na podporu strany, na jejímž vítězství má právní zájem, k platnosti prostředky útočné i obranné, nabízetí důkazy a předsevzítí všechny jinaké procesní úkony. Podporu hlavní strany po rozumu Šu 19 c. ř. s. nelze shledávati v návrhu vedlejšího intervenienta, by pro jeho útraty zřízena byla jistota; jinak by bylo, kdyby navrhoval, aby jistota zřízena byla pro útraty hlavní strany, o kterýžto návrh však v tomto případě nejde. Ani předpisu Šu 41 c. ř. s., dle něhož strana ve sporu podlehnuvší má hraditi útraty i vedlejšímu intervenientu, na stranu odpůrcovu pristoupivšímu, nemůže se stěžovatel dovolávati, poněvadž ani tím nemění se ničeho na okolnosti, že postavení hlavní a vedlejší strany není ve sporu zcela stejné.

Čís. 3839.

Majitel odštěpného závodu může býti pod firmou tohoto závodu žalován jen tehdy, jde-li o spor, mající původ v provozování odštěpného závodu.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, Rv I 128/24.)

Žaloba na tuzemskou odbočku Frankfurtské ústředny o splnění smlouvy, uzavřené ústřednou, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jak plyne z ustanovení čl. 15, 111 obch. zák. i Šu 37 j. n. a jest též v povaze věci a ostatně i stanoviskem žalobkyně, může odštěpný závod, správněji řečeno majitel odštěpného závodu, pod firmou tohoto závodu žalovati a žalován býti, jde-li o spor, mající původ v provozování odštěpného závodu. (Srovnej Staub-Pisko exkurs k čl. 15 § 1 a k čl. 21 § 6, Randa Handelsrecht I. str. 130.) I když by se tedy připustilo, že žalovaná firma, třebaže jest v obchodním rejstříku zapsána jako samostatný závod a nikoli jako odštěpný závod firmy A. Handelsgesellschaft für Artikel der Schuhindustrie Gesellschaft mit beschränkter Haftung ve Frankfurtě nad Mohanem, jest toliko odbočkou posléze jmenovaného závodu, neb aspoň vůči žalobkyni jako odbočka vystupovala, čemuž svědčí i dopisy žalované firmy, mohla by žalovaná firma podle toho, co shora uvedeno, býti žalována z objednávky ze dne 9. srpna 1921, totiž o její dodržení, náhradu škody a vrácení peněz, na objednávku zaplacených, pokud se týče nebyla by námitka žalované firmy, že se jí v tomto

sporu nedostává pasivní legitimace, opodstatněna, kdyby objednávka ze dne 9. srpna 1921 byla obchodem, v provozování jejího podniku uzavřeným. V tomto směru jest však nižšími soudy na základě listin, obchodních knih žalované a výpovědi svědka zjištěno, že objednáací smlouva ze dne 9. srpna 1921 byla ujednána mezi žalobkyní a firmou ve Frankfurtě nad Mohanem a nikoli firmou žalovanou. Podle zjištění nižších soudů žalovaná firma obchod se žalobkyní jen sprostředkovala. Podle toho (§ 1017 obč. zák. a čl. 52 obch. zák.) nejde o obchod žalované firmy, ježto nebyl ujednán v provozování jejího podniku a jejím jménem a v důsledku toho, co shora řečeno, není žalovaná v tomto sporu pasivně legitimována.

Čís. 3840.

Není třeba, by rukojemský závazek byl založen takovým písemným prohlášením, jež určitě a jasně svým obsahem vyjadřuje, že se rukojmí zaručuje, nýbrž dlužno význam písemného prohlášení posouditi dle obecných vykládacích pravidel, najmě zhodnocením toho, jak před tím bylo ústně jednáno.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, Rv I 305/24.)

Žalobce domáhal se na žalovaném Josefu Sch-ovi zaplacení 3.100 Kč, tvrdě, že se žalovaný zaručil za dluh svého syna Alfreda. Na doklad toho předložil listek, v němž Alfred Sch. potvrdil, že žalobci zaplatí 3.100 Kč, a na němž žalovaný před svým podpisem napsal: »Převzal« (übernommen). Procesní soud první stolice uznal dle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl, neshledav ve slově »übernommen« záručního prohlášení žalovaného. K ústním projevům žalovaného pak na rozdíl od prvního soudu nepřihlédl, maje za to, že nemohou nahraditi písemného záručního prohlášení.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by o odvolání znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání nelze upřiti oprávnění. Nelze přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že zákon (§ 1346, odstavec druhý, obč. zák.) žádá při závazku rukojemském takového písemného prohlášení, které určitě a jasně již svým obsahem vyjadřuje, že se rukojmí jako takový za dluh jiného skutečně zaručuje, tak že k převzetí závazku rukojemského pouhé slovo »übernommen« a podpis žalovaného nestačí. Naopak zpráva komise panské směrovny pro justiční věci (str. 148) udává jako zákonný důvod pro předpis §u 1346 odstavec druhý obč. zák. pouze to, že má býti zabráněno ukvapeným záručním prohlášením a že takováto ukvapená prohlášení do jisté míry potlačena budou požadavkem písemné formy. To odpovídá též obecnému nazírání všech vrstev obyvatelstva, dle něhož ta okolnost, že má někdo něco podepsati a dáti písemný doklad proti sobě, vzbuzuje u něho vědomí vážnosti celého jednání a upozor-